

РЕШЕНИЕ

№ 67

гр. Ямбол, 07.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ЯМБОЛ, II ВЪЗЗИВЕН СЪСТАВ в публично заседание на двадесет и първи септември, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Красимира В. Тагарева

Членове: Николай Енч. Иванов
Галина Ив. Вълчанова Люцканова

при участието на секретаря Миглена П. Коматарова
като разгледа докладваното от Галина Ив. Вълчанова Люцканова Въззивно гражданско дело № 20212300500192 по описа за 2021 година

Производството пред ЯОС е образувано по въззивна жалба на „ЗАД Армеец“ АД гр.София против решение № 58/28.04.2021 г., постановено по гр.д.№ 2229/2020 г. по описа на ЯРС, с което съдът:

ОТХВЪРЛЯ предявеният от ЗАД "АРМЕЕЦ" със седалище и адрес на управление: гр.София, район Средец, ул."Стефан Караджа" №2, представлявано от М.И. - изп.директор и В. К.- М.-изп.директор иск по чл.213 от КЗ/отм./, във вр. с чл.49 от ЗЗД и във вр. с чл.30, ал.1 от Закона за пътищата против АГЕНЦИЯ „ПЪТНА ИНФРАСТРУКТУРА“ - гр.София, бул."Македония" №3, ЕИК 000695089, със съд.адрес: гр.Ямбол, ул."Д.Благоев" №16-Областно пътно управление-Ямбол, представлявано директора инж.Г.К. за сумата от 410.60лв., като неоснователен, както и ОТХВЪРЛЯ предявеният от ЗАД"АРМЕЕЦ" против АГЕНЦИЯ

„ПЪТНА ИНФРАСТРУКТУРА" иск по чл.86,ал.1 от ЗЗД за сумата от 12.00 лв., като неоснователен.

Иска се отмяна на този акт и уважаване на предявените иски изцяло с присъждане на разносните пред настоящата инстанция. Счита се, че съдът неправилно е приел, че искът е погасен по общата петгодишна давност като е взел предвид РКО № 2585/24.11.2014 г., но не е взел предвид, че застрахователното дружество е подало заявление по чл.410 от ГПК на

12.11.2019 г., въз основа на което е образувано ч.гр.д.№ 3937/2019 г. по описа на ЯРС. Именно по това производство на въззивника – заявител е указано, че може да предяви иск за установяване на вземането си, което е и сторил с исковата молба, по която е образувано първоинстанционното производство. Счита се, че с подаване на исковата молба след възражението на длъжника, давността е прекъсната със задна дата, считано от момента на подаване на заявлението от кредитора за издаване на заповед за изпълнение. Останалите обстоятелства, необходими за уважаване на иска са правилно установени от районния съд.

В законоустановения срок въззиваемата страна - ответник по делото АПИ, ОПУ Ямбол не е депозирал отговор на въззивната жалба.

В съдебно заседание въззивникът, редовно призован не изпраща представител, а въззиваемата страна чрез своя представител поддържа становището си от първата инстанция за неоснователност на предявените искове.

След преценка на събраните по делото доказателства съдът приема за установена следната фактическа обстановка:

Пред ЯРС е депозирана искова молба от ЗАД „Армеец“ гр. София против Агенция „Пътна инфраструктура“, Областно пътно управление Ямбол, с която е предявен иск да бъде признато за установено по отношение на страните, че ответникът дължи на ищеца сумата 410.60 лв. /с включени ликвидационни разноски в размер на 10 лв./, представляващи изплатено обезщетение във връзка с ПТП от 12.11.2014 г., причинено поради неизпълнение на задължението за обезопасяване на пътното платно от страна на служителите на ОПУ Ямбол, ведно със законната лихва върху главницата, както и мораторната лихва за периода 11.11.2016 г. – 11.11.2019 г. в размер на 125 лв., както и направените в заповедното и исковото производство разноски. Ищецът твърди, че на посочената дата около 19 ч. по пътя от с. Недялско към с. Воденичане на около 10 км след Петолъчката в посока гр. Сунгурларе л.а. марка „Ауди“ модел Ку 7, рег. № СН 2244 ВВ, управляван от П. В. Т. преминава през необезопасена дупка на пътното платно, в резултат на което са нанесени увреждания по автомобила. Уврежданията по автомобила са настъпили поради неизпълнение на задълженията от страна на служителите на ОПУ Ямбол за обезопасяване на пътното платно. Към момента на настъпване на инцидента за пострадалото МПС е имало действащ, сключен с ищеца договор за застраховка „Каско на МПС“ от 29.07.2014 г. и след като застрахователят е изчислил, че вредата е в размер на 400,60 лв., сумата е изплатена на застрахования на 24.11.2014 г. Общият размер на заплатеното от застрахователя обезщетение по щетата, което се претендира за заплащане от ответника е 410.60 лв., в който са включени 10 лв. ликвидационни разноски.

В срока по чл. 131 от ГПК ответникът е депозирал отговор на иска, с който оспорва същия изцяло по следните съображения:

Липсват доказателства, че именно на сочения път е настъпило процесното ПТП; не не

доказано, че вредите са причинени именно от неравност в точно километриран участък от републикански път и не може да се вмени на ответника противоправност на поведението, поради което същият не следва да носи деликтна отговорност; настъпването на самото ПТП не е регистрирано от органите на „Пътна полиция“, а подадената от пострадалия до застрахователя декларация за изплащане на застрахователно обезщетение няма качеството на официален документ и не притежава доказателствена сила; оспорва се механизма на настъпване на събитието; оспорва се иска по размер, както и като неоснователен поради погасяването му по давност. В случай, че тези възражения не бъдат възприети за основателни от съда, ответникът счита, че е налице съпричиняване от страна на водача на пострадалото МПС, тъй като не е спазил правилата на чл.20, ал.2 от ЗДвП, като не е избрал подходяща скорост за движение и с това е допринесъл настъпването на процесното ПТП.

Видно от изисканото от въззивния съд и приложено ч.гр.д. № 3937/2019 г. по описа на ЯРС, същото е било образувано по заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК, депозирано на 12.11.2019 г. от заявител ЗАД „Армеец“ и длъжник АПИ, ОПУ Ямбол за парично вземане в размер 410.60 лв. главница, мораторна лихва 125 лв. за периода 11.11.2016 г. – 11.11.2019 г., както и законната лихва от завеждане на заявлението в съда до изплащане на вземането. В т.12 от заявлението, заявителят е описал идентична с тази от настоящата искова молба фактическа обстановка, при която е настъпило ПТП, пострадало е процесното МПС изплатено е застрахователно обезщетение в размер 400.60 лв. и са направени ликвидационни разходи в размер 10 лв., поради което сумите се претендират за заплащане от считания за виновен за настъпилото ПТП ОПУ Ямбол. Съдът е уважил заявлението, като е издал заповед № 2253/13.11.2019 г. за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК. Длъжникът своевременно е възразил по реда на чл.414 от ГПК за това, че не дължи сумите по издадената заповед, което е довело до завеждане на настоящия установителен иск от ЗАД „Армеец“.

С депозиране на исковата молба ищецът е представил образуваната при него щета № 30014030101003, тъй като между ЗАД „Армеец“ и Коста Апостолов Зафиров, собственик на л.а. марка „Ауди“ модел Ку 7, рег. № СН2244ВВ е сключена комбинирана застрахователна полица за застраховки „Каско“ и „Злополука“ с период на действие 29.07.2014 г. – 28.07.2015 г. На 13.11.2014 г. лицето П. В. Т. е депозирал през ЗАД „Армеец“ уведомление – декларация за щета по застраховка „Каско на МПС“ и декларация на водач на застраховано МПС, увредено при събитие от нарушена цялост на пътното покритие, както и от наличие на предмети, животни, вещества и други подобни, намиращи се нерегламентирано върху пътното платно. В тези декларации Т. е посочил, че на 12.11.2014 г. около 19.00 ч. пътувал с МПС марка „Ауди“, модел Ку 7, рег. № СН 2244ВВ, което управлявал от с. Недялско към с. Воденичане и влязъл в една от многото дупки без сигнализация и неохраняема, като малко след това предната лява гума спаднала. Водачът не могъл да избегне дупката, защото насреща се движел друг автомобил.

Представени са опис и експертиза на претенция от 14.11.2014 г. заедно с подробно

описание на разходите по претенция № 30014030101003, както и доклад по същата щета от 24.11.2014 г., по който е прието, че размерът на обезщетението е 400.60 лв. по експертна оценка, което следва да се изплати в брой на застрахованият. Видно от РКО № 2585/24.11.2014 г. на К. З. А. е изплатена сумата 400.60 лв. по щета № 30014030101003. ЗАД „Армеец“ е изпратил до ОПУ Ямбол регресна покана за заплащане на сумата 410.60 лв., съставляваща изплатено застрахователно обезщетение и ликвидационни разходи по щетата, като тази регресна покана, видно от пощенска разписка за получаването ѝ е получена от ОПУ Ямбол на 11.03.2015 г. В тази връзка ОПУ Ямбол е отговорило на застрахователя, че не следва да му заплаща претендираната сума, тъй като счита претенцията му за неоснователна.

Освен тези писмени доказателства пред районният съд е била назначена съдебна авто-техническа експертиза, по която вещото лице е дало заключение, че стойността на причинената щета на лекия автомобил „Ауди“ Ку 7, преминавайки през неравност по пътното платно е 398.50 лв., а разходите съпроводени с изготвянето на ликвидационна преписка по щета се определят от финансовата политика на застрахователната компания, като обикновено са в диапазон 10-20 лв. Относно механизма на процесното ПТП, настъпилите имуществени вреди на застрахования лек автомобил и наличието на причинно-следствена връзка с ПТП-то, вещото лице дава заключение, че механизмът е този посочен в исковата молба, като по време на движение ходовото колело /гума/ е попаднало в нарушена пътна настилка, било е денивелирано спрямо нивото на пътя, което обстоятелство често води до тоталното увреждане на гумата – настъпва разкъсване на каракса на гумата и на практика я прави негодна за по-нататъшна експлоатация. Гумата била „прискрипана“ между борда на джантата и пътната неравност. Според вещото лице, описаният механизъм на настъпване на уврежданията е допустим при попадане на гумата по време на движение на автомобила в пътна неравност и в конкретния случай това е довело до подмяна на гумата с нова, тъй като увредената е негодна за по-нататъшна експлоатация.

В качеството на свидетел е бил разпитан водачът на пострадалото МПС П. В. Т.. Свидетелят заявява, че действително той е бил шофьора на джипа „Ауди“ Ку 7. Случило се през 2014 г. може би напролет, като не си спомня точно ситуацията. На пътя имало поредица от дупки по пътното платно, той влязъл в една от тях, след това усетил, че гумата е спукана и спрял. Сменил гумата и на следващия ден отишъл в Армеец с гумата, казал какво се е случило, защото когато е станало е било вечер и затова отишъл на другия ден.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Въззивната жалба е допустима, подадена в предвидения в чл.259 ал.1 от ГПК преклузивен срок и отговаря на изискванията на чл.260 и чл.261 от ГПК. Въззивникът е легитимиран и има правен интерес от обжалването. Преценена по същество съдът намира въззивната жалба за основателна.

В съответствие с правомощията си, при проверка на валидността и допустимостта на

атакуваното решение, въззивният съд прецени, че последното е валидно и допустимо. При преценка по същество – атакуваното решение прецени за неправилно.

Предявеният иск е с правно основание чл.422 от ГПК във връзка с чл.49 от ЗЗД вр. чл.19 и чл.30 ал.1 от ЗП вр. чл.213 от КЗ /отм./ и чл.86 от ЗЗД. Искът е допустим, тъй като е заведен в срока по чл.415 от ГПК от заявител в заповедното производство след издаване на заповед за изпълнение и депозирано от длъжника възражение по чл.414 от ГПК. Разгледан по същество искът е изцяло основателен по следните съображения:

На първо място е неоснователно възражението на ответника АПИ, ОПУ Ямбол за погасяване по давност на претенциите на ЗАД „Амеец“ предвид завеждане на исковата молба в съда на 16.12.2019 г. Не е спорно, че според задължителна практика на ВКС, обективирана в ППВС № 7/77 и в постановени по реда на чл. 290 ГПК решения - решение № 131/07.10.2011 г. по т. д. № 806/2010 г. на I т. о., решение № 70/23.06.2011 г. по т. д. № 624/2010 г. на I т. о., решение № 144/26.01.2010 г. по т. д. № 532/2008 г. на II т. о. и др. е прието, че регресните иски на застрахователя, се погасяват с изтичане на общата петгодишна погасителна давност по чл.110 от ЗЗД, която започва да тече от момента, в който застрахователят изплати обезщетенията на правоимащите лица. Съгласно представения РКО ищецът е изплатил застрахователното обезщетение на увреденото лице, собственик на пострадалото МПС на 24.11.2014 г., от който момент и тече петгодишната погасителна давност и същата би изтекла на 24.11.2019 г. В настоящия случай застрахователят е избрал да претендира вземането си като е предявил пред съда заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК, депозирано на 12.11.2019 г., преди изтичане на петгодишната погасителна давност. Без значение е по-късното завеждане на установителния иск, тъй като същият е следствие на вече предявената в заповедното производство претенция на кредитора, а не първоначално предявяване на същата.

Не е погасен и искът за мораторна лихва. Съгласно разпоредбата на чл.111 б.”в” от ЗЗД с изтичане на три години се погасяват вземанията от лихви, който срок също не е изтекъл към датата на депозиране на заявлението по чл.410 от ГПК в съда на 12.11.2019 г. Претенцията за лихви за забава на застрахователя е съобразена с тригодишния давностен период, тъй като е заявена за периода 11.11.2016 г. – 11.11.2019 г., т.е. за три години назад преди завеждане на претенциите.

Неоснователни са и останалите възражения на въззиваемия АПИ, ОПУ Ямбол за неоснователност на иска, тъй като въззивният съд намира, че са установени всички кумулативни предпоставки за уважаване на иска, а именно: наличието на валиден договор за имуществено застраховане между пострадалия и застрахователя-ищец; заплащане на застрахователно обезщетение от страна на ищеца; наличието на деликт, противоправно поведение, вреди и причинна връзка между тях, както и вредите да са причинени от вредното въздействие на вещта по начина по който се твърди в исковата молба. Според разпоредбата на чл.213 от КЗ /отм./ с плащането на застрахователно обезщетение,

застрахователят встъпва в правата на застрахования срещу причинителя на вредата до размера на платеното обезщетение и обичайните разноски, направени за неговото определяне. Ищецът обосновава претенцията си към ответника с това, че не е изпълнил задълженията си възложени му съгласно Закона за пътищата да ремонтира и поддържа пътищата изключителна държавна собственост.

Страните не спорят относно наличието на валиден застрахователен договор, действащ към момента на настъпване на застрахователното събитие на 12.11.2014 г. - собственикът на МПС марка „Ауди“, модел „Ку 7“ с рег. № СН2244ВВ е застраховал същия при ищеца със застраховка „Каско МПС“ със срок на действие от 29.07.2014 г. – 28.07.2015 г.

Действително в случая не е бил съставен протокол за ПТП, тъй като съгласно разпоредбата на чл.6, т.4 от Наредба № Из-41 от 12.01.2009 г. за документите и реда за съставянето им при ПТП пътните инциденти не се посещават от органите на МВР – „Пътна полиция“ и не се съставят документи за повреди на МПС, които не са причинени от друго ППС, поради което направените от възражения от ответника в тази връзка са неоснователни. Несъставянето на протокол на ПТП не е пречка за установяване на това събитие с други предвидени в ГПК доказателствени средства и съдът счита, че посредством проведения разпит на свидетеля очевидец и заключението на авто-техническата експертиза това е доказано. В заключението си вещото лице сочи, че механизмът е този посочен в исковата молба, като прецизира, че по време на движение ходовото колело /гума/ е попаднало в нарушена пътна настилка, било е денивелирано спрямо нивото на пътя, което обстоятелство често води до тоталното увреждане на гумата, която била „прискрипана“ между борда на джантата и пътната неравност. Според вещото лице, описаният механизъм на настъпване на уврежданията е допустим при попадане на гумата по време на движение на автомобила в пътна неравност и в конкретния случай това е довело до подмяна на гумата с нова, тъй като увредената е негодна за по-нататъшна експлоатация.

Според разпитания свидетел Т., управлявал пострадалото МПС, на пътя имало поредица от дупки по пътното платно, той влязъл в една от тях, след това усетил, че гумата е спукана, спрял и я сменил. Обстоятелството, че свидетелят помни само, че ситуацията се е случила през 2014 г., но не помни на кой път и заявява, че е през пролетта, не води до разколебаване достоверността на ищцовите искания. В този случай след като са и минали повече от шест години от случая, съдът счита, че следва да бъдат ползвани данните за време, място и начин на настъпване на ПТП-то, изложени от водача в депозираните пред застрахователя две декларации на следващия инцидента ден. В декларациите подробно са изложени всички обстоятелства относно мястото, на което е настъпил инцидента – на пътя в посока от с. Недялско към с. Воденичане; състоянието на пътя - многото дупки без сигнализация и неохраняеми, които не могат да бъдат избегнати поради наличието и на насрещно движение; както и настъпилата поради това щета – спукана предната лява гума. Ответникът не представи доказателства за наличие на съпричиняване от страна на водача на вредоносния резултат, поради което съдът намира тези твърдения за неоснователни.

Относно размера на претенцията, съдът счита същата за основателна в пълния претендиран размер от 410,60 лв., в който се включва размерът на платеното застрахователно обезщетение 400,60 лв. и 10 лв. ликвидационни разходи. Независимо от дадения от вещото лице размер на щетата от 398,50 лв., съдът намира, че разликата от 2,10 лв. не е определяща за размера на застрахователното обезщетение. Заключение на вещото лице в тази връзка сочи единствено на това, че застрахователят е определил размер на щетата в съответствие с общоприетия размер за този вид увреждане на автомобила. Вещото лице е посочило и че разходите съпроводени с изготвянето на ликвидационна преписка по щета се определят от финансовата политика на застрахователната компания, като обикновено са в диапазон 10-20 лв., поради което съдът приема, че определените в размер 10 лв. разходи от ищеца са съобразени с общоприетия размер. Относно размера на мораторната лихва от 125 лв. за периода 11.11.2016 г. – 11.11.2019 г. върху главницата от 410,60 лв. е представена справка за изчисляването му, която съдът приема за годно доказателство. С оглед изложеното, въззивният съд приема, че предявеният установителен иск следва да бъде уважен изцяло, тъй като е доказан по основание и размер, а решението, с което ЯРС отхвърля същия следва да бъде отменено.

При този изход на делото АПИ, ОПУ Ямбол следва да бъде осъдено да заплати на ЗАД „Армеец“ направените разноски в заповедното производство в размер 75 лв. /ДТ 25 лв. и юрисконсултско възнаграждение 50 лв./ и в установителното производство в размер 425 лв. /325 лв. разноски и 100 лв. юрисконсултско възнаграждение/. Тъй като въззивната жалба е основателна, въззиваемият следва да заплати на въззивника направените в настоящото производство разноски в размер 212,50 лв. /ДТ 62,50 лв. и 150 лв. юрисконсултско възнаграждение/.

На основание изложеното, ЯОС

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 58/28.04.2021 г., постановено по гр.д.№ 2229/2020 г. по описа на ЯРС и вместо това ПОСТАНОВИ:

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на Агенция „Пътна Инфраструктура“ гр.София, бул."Македония" № 3, ЕИК 000695089, със съд.адрес: гр.Ямбол, ул."Д.Благоев" № 16, Областно пътно управление-Ямбол, представлявано директора инж.Г.К., че дължи на ЗАД "АРМЕЕЦ" със седалище и адрес на управление: гр.София, район Средец, ул."Стефан Караджа" №2, представлявано от М.И., изп.директор и В. К.- М., изп.директор на основание чл.422 от ГПК във връзка с чл.49 от ЗЗД вр. чл.19 и чл.30 ал.1 от ЗП вр. чл.213 от КЗ /отм./ и чл.86 от ЗЗД сумата 410.60 лв. /с включени ликвидационни разноски в размер на 10 лв./, представляващи изплатено обезщетение във връзка с ПТП от 12.11.2014 г., причинено поради неизпълнение на задължението за обезопасяване на пътното платно от страна на служителите на ОПУ Ямбол, ведно със законната лихва върху главницата, считано от

подаване на заявлението в съда – 12.11.2019 г., както и мораторна лихва за периода 11.11.2016 г. – 11.11.2019 г. в размер на 125 лв., за които суми е издадена заповед № 2253/13.11.2019 г. за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК по ч.гр.д.№ 3937/2019 г. по описа на ЯРС.

ОСЪЖДА Агенция „Пътна Инфраструктура“ гр.София, бул."Македония" № 3, ЕИК 000695089, със съд.адрес: гр.Ямбол, ул."Д.Благоев" № 16, Областно пътно управление-Ямбол, представлявано директора инж.Г.К. да заплати на ЗАД "АРМЕЕЦ" със седалище и адрес на управление: гр.София, район Средец, ул."Стефан Караджа" №2, представлявано от М.И., изп.директор и В. К.- М., изп.директор на основание чл.78 ал.1 от ГПК направените разноси в заповедното производство в размер 75 лв. /ДТ 25 лв. и юрисконсултско възнаграждение 50 лв./ и в установителното производство в размер 425 лв. /325 лв. разноси и 100 лв. юрисконсултско възнаграждение/.

ОСЪЖДА Агенция „Пътна Инфраструктура“ гр.София, бул."Македония" № 3, ЕИК 000695089, със съд.адрес: гр.Ямбол, ул."Д.Благоев" № 16, Областно пътно управление-Ямбол, представлявано директора инж.Г.К. да заплати на ЗАД "АРМЕЕЦ" със седалище и адрес на управление: гр.София, район Средец, ул."Стефан Караджа" №2, представлявано от М.И., изп.директор и В. К.- М., изп.директор направените във въззивното производство разноси в размер 212,50 лв. /ДТ 62,50 лв. и 150 лв. юрисконсултско възнаграждение/.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____